

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **B. M.**

skazanego z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 lipca 2024 r.

wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II

AKa 462/15, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku Białej z

dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K 57/14,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 7 maja 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo B. M. o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Bielsku Białej z dnia 15 września 2015 r. (sprawa o podanej wyżej sygnaturze III K 57/14 – uwaga SN), bądź też stwierdzenie braku podstaw do wniesienia takiego wniosku.

Pismo to, nie zawierające jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na wystąpienie okoliczności uzasadniających możliwość przeprowadzenia

postępowania w oparciu o przepisy Rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2024 r. potraktowane zostało jako wniosek o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obowiązujący od dnia 1 lipca 2015 r. przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje, że sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych (wniosek został sporządzony osobiście przez B. M. , a więc wbrew wymogowi art. 545 § 2 k.), a tym samym również bez rozpoznawania zgłoszonego w tym wniosku postulatu o wyznaczenie obrońcy z urzędu, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wymieniona w tym przepisie możliwość wydania przewidzianej w nim decyzji procesowej, nie ogranicza się wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie powołane zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe, a katalog okoliczności, w oparciu o które możliwe jest wydanie takiego orzeczenia, ma charakter otwarty. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także w tych wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydania takiego rozstrzygnięcia – a więc odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – wymaga wniosek złożony obecnie przez skazanego B. M. .

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Najwyższy odstąpił od dalszych czynności zmierzających do wyznaczenia wnioskodawcy obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie spełniającego wymogi formalne tego pisma procesowego, albowiem wnioskodawca nie wskazał w treści osobistego wniosku, żadnych okoliczności mogących stanowić podstawę wznowienia postępowania.

Co więcej, przypomnieć należy w sprawie tego skazanego składane były już wielokrotnie wnioski o wznowienie postępowania, które Sąd Najwyższy bądź oddalał (gdy składał je obrońca wyznaczony z urzędu), bądź odmawiał ich przyjęcia w oparciu o przepis art. 120 § 2 k.p.k. lub też poprzez uznanie ich oczywiście bezzasadności (zob. sprawy Sądu Najwyższego o sygn.: IV KO 1/16, IV KO 84/16, IV KO 3/17, IV KO 60/17, IV KO 33/18, IV KO 87/19, IV KO 60/20, IV KO 59/20 i IV KZ 46/20, IV KO 103/20, IV KO 134/20, IV KO 37/21, IV KO 108/21 i IV KZ 44/21, IV KO 168/21 i IV KZ 8/22, IV KO 86/22, IV KO 132/22, IV KO 59/23, IV KO 8/24 oraz IV KO 28/24).

Wyrok w sprawie, w której obecnie B. M. ubiega się o wznowienie postępowania poddany był również wcześniej kontroli kasacyjnej (kasacja obrońcy oddalona postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2016 r., IV KK 194/16, jako oczywiście bezzasadna).

W tej sytuacji, skoro skazany nie podał okoliczności odpowiadających normatywnym podstawom wznowienia postępowania sądowego, to wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie procesu, należało uznać za bezprzedmiotowe i odmówić tym samym przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego.

Kierując się powołanymi względami orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]

